

Fargefanten og den store snøhulen

Det var sent på kvelden i Fargeland, og snøfnuggene utenfor vinduet til Fargefantens dalte allerede tett som melisdryss over en kake. Han satt i sin oransje godstol med en kopp varm kakao (som skiftet farge fra brun til lilla mens han drakk den) og så på værmeldingen på TV-en.

Værmelderens, en kameleon med en sløyfe som blinket, pekte entusiastisk på kartet over Fargeland. «Hold på hattene, folkens!» ropte kameleonen. «Vi venter ikke bare litt snø i natt. Vi venter *enorme* mengder! Det er meldt flere meter med den fineste, krameste byggesnøen man kan tenke seg!»

Fargefantens satte kakaoen i halsen. Flere meter? Han spratt opp av stolen så fort at det grønne halskjedet hans nesten ble igjen.

Han klarte ikke å holde det for seg selv. Han *måtte* si det til noen. I bare pysjamasen og tøflene løp han ut i den kalde kvelden og bort til hekken som skilte hagen hans fra naboen, Oddvar Struts.

«Oddvar! ODDVAR!» ropte Fargefantens og hamret på døren.

Oddvar åpnet opp, med sovelue på det lille strutsehodet og et forvirret uttrykk i nebbet. «Hva i all verden, Fargefantens? Brenner det i maleskrinet ditt?»

«Verre! Eller, bedre!» peste Fargefantens, med øyne store som tallerkener. «Har du sett værmeldingen? Det kommer metervis med snø! Vi må gjøre klart alt vi har! Spader, skuffer, bøtter, til og med suppesleiver! I morgen skal jeg bygge Fargelands største, mest fantastiske snøhule noensinne!»

Oddvar gjespet høyt. «Det høres... kaldt ut. Men lykke til med det. Jeg skal sove til våren.»

Fargefantens klarte nesten ikke å sove den natten. Han lå i sengen og planla tunneler, tårn og hemmelige rom av is.

Da morgenen kom, måtte Fargefantens gni seg i øynene. Værmeldingen hadde hatt rett. Det var ikke bare snø, det var et hav av hvitt! Snøen rakk ham nesten opp til snuta da han åpnet utgangsdøren.

«Jippi!» ropte han.

Han dro på seg den varmeste oransje lua si, tykke votter, og grep tak i den største snøskuffen han eide. Han satte i gang midt i hagen. Han måket og kastet, rullet enorme snøballer og stablet dem oppå hverandre. Haugen begynte å vokse. Det var hardt arbeid, og svetten silte under pelsen, men Fargefantens smilte bredt. Dette skulle bli tidenes mesterverk.

Etter noen timer med intens jobbing, tok han en pustepause og tørket pannen. Han så seg fornøyd rundt. Haugen hans var allerede høyere enn postkassen.

Men så fikk han øye på noe lenger ned i gata.

Der bodde Pinne Piggsvin. Og i hagen til Pinne var det ikke bare en haug. Det var et fjell. Det var minst dobbelt så stort som Fargefantens.

Fargefantens myste. Hvordan hadde det lille pinnsvinet klart det så fort? Da så han det. Den store, brummende kommunale snøplogen, kjørt av en gretten grevling, drev og skjøv enorme mengder snø fra gata og rett inn i hagen til Pinne. Pinne sto på toppen av haugen sin og dirigerte med en liten pinne, og så veldig fornøyd ut med seg selv.

«Det er juks!» tenkte Fargefantens. Han kjente konkurranseinstinktet boble. Han kunne ikke la Pinne vinne kampen om den største snøhula!

Fargefantens begynte å jobbe dobbelt så fort. Han gravde som en gal. Snøen sprutet rundt ham som en hvit fontene. Han jobbet til armene verket og snabelen var iskald. Men uansett hvor fort han jobbet, så vokste Pinnes haug raskere med hjelp av maskinen.

Til slutt sank Fargefantens sammen i snøen. Han klarte det ikke alene. Han trengte forsterkninger.

Han børstet snøen av seg, fant frem akebrettet sitt, og skled nedover bakken mot sentrum av Fargeland. Han visste nøyaktig hvor han ville finne hjelp.

Inne på «Den Glade Pensel Kafé» var det varmt og dampet av fargerike drikker. Ved det beste vindusbordet satt Rosaluna, den rosa elefantkaninen, sammen med venninnene sine – en elegant flamingo og en lattermild marihøne. De drakk te som glitret i blått og grønt.

Fargefantens stormet inn, dekket av snø fra topp til tå.

«Rosaluna! Jenter! Dere må hjelpe meg!» peste han.

Rosaluna så opp over tekoppen. «Hva har skjedd, Fargefantens? Du ser ut som en snømann som har løpt maraton.»

«Det er krise! Pinne Piggsvin bruker jukse-snøplog, og han holder på å bygge en snøhule som er større enn rådhuset! Jeg trenger hjelp til å lage noe enda bedre. Ikke bare en hule, men et snø-palass! Et kunstverk av is! Tenk dere mulighetene!» Han veivet entusiastisk med armene. «Vi kan lage isskulpturer! Vi kan male snøen med konditorfarge!»

Det tok ikke lang tid å overbevise den kreative gjengen. Tanken på et gigantisk snø-lerret var for fristende. De satte fra seg tekoppene, fant frem luer og skjerf, og fulgte etter Fargefantens.

Med Rosaluna og venninnene på laget, skjedde det ting raskt. Rosaluna brukte snabelen til å forme elegante buer, flamingoen brukte de lange beina til å stampe snøen hard, og marihøna fløy opp med små snøballer for å lage detaljer på toppen.

Etter en time var Fargefantens haug ikke bare en haug, det var begynnelsen på et slott. Og det var nå nøyaktig like høyt som fjellet til Pinne Piggsvin.

Pinne, som hadde stått på toppen av sin haug og følt seg som kongen av gata, så ned på dem. Piggene hans begynte å henge litt. Han krysset de små armene sine og så veldig furt ut. Han hadde trodd han skulle vinne lett, men nå hadde Fargefantent fått med seg halve byen. Pinne sparket litt i snøen og satte seg ned med ryggen til dem.

Fargefantent stoppet opp. Han så på den flotte haugen de hadde laget, og så så han bort på den ensomme, furte figuren på nabohaugen. Det følte ikke like gøy å vinne når Pinne så så lei seg ut.

Fargefantent tørket litt snø av F-medaljongen sin og tenkte seg om. I Fargeland var det jo alltid best når man gjorde ting sammen.

Han la fra seg spaden og gikk sakte over den dype snøen mot Pinnes hage.

«Hei, Pinne,» ropte Fargefantent opp.

Pinne snudde seg ikke. «Hmf.»

«Du har en utrolig flott snøhaug,» sa Fargefantent. «Den er gigantisk.»

Pinne snudde seg litt. «Din er også stor. Og du har hjelpere.»

«Ja,» sa Fargefantent. «Men jeg fikk en idé. Hva om vi ikke konkurrerer? Hva om vi samarbeider i stedet?»

Pinne reiste seg opp. Piggene reiste seg litt også. «Samarbeider? Hvordan da?»

Fargefantent smilte lurt. «Se for deg dette: Vi bygger en gigantisk isbro fra toppen av din haug, over gjerdet, og til toppen av min haug. Og under broen graver vi en hemmelig undergang. Inne i undergangen lager vi et atelier hvor vi kan tegne og male på snøveggene, med lykter av is!»

Pinnes øyne ble store. En isbro? En hemmelig undergang? Det hørtes mye bedre ut enn å sitte alene og være sur på toppen av en haug.

«Tror du... tror du vi klarer det?» spurte Pinne forsiktig.

«Med din store haug og min kreative gjeng? Klart vi klarer det!» sa Fargefantent.

Og slik ble det. Pinne kom ned fra haugen sin, og snart jobbet alle sammen. Snøplog-sjåføren kom til og med tilbake for å hjelpe dem med å legge fundamentet til broen. De jobbet til solen gikk ned og stjernene kom frem.

Da de til slutt var ferdige, var det ikke bare en snøhule. Det var et vinter-vidunder. En glitrende isbro bandt de to enorme haugene sammen. Inne i den hemmelige

undergangen hadde Rosaluna og Pinne malt fantastiske mønstre i snøen med blåbærsaft og gulrotsaft, og små islykter lyste opp gangene.

Ryktet spredte seg raskt i Fargeland. Før kvelden var omme, kom nesten alle innbyggerne – inkludert en trøtt Oddvar Struts og Borgermester Dunkel – for å beundre verket.

Fargefantan og Pinne Piggsvin sto på toppen av isbroen og vinket til alle sammen. De var utslitte, kalde og sultne, men de var enige om én ting: Det var mye morsommere å bygge Fargelands største snøhule sammen, enn å grave hver for seg.

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no